Agatha Christie

SEMNALUL ROȘU1

— Ce palpitant, exclamă drăguța doamnă Eversleigh, făcându-şi mari ochii ei frumoşi, dar uşor distrați. Se spune că femeile au un al şaselea simț, credeți că e adevărat, sir Alington?

Celebrul doctor de boli mentale zâmbi sardonic. Disprețuia cu desăvârşire femeile drăguțe şi nătânge, precum cea care i se adresase – oaspete ca şi el în acea casă. Alington West era o autoritate incontestabilă în boli mentale şi era pe deplin conştient de poziția şi rangul său. Un bărbat voinic, cam îngâmfat.

— Se spun multe prostii, doamnă Eversleigh, dar ce poate să însemne termenul – al şaselea simț?

— Dumneavoastră, oamenii de ştiință, sunteți întotdeauna atât de pretenționoşi. Totuşi este extraordinar cum de ți se pare că ştii atât de bine unele lucruri câteodată – adică le ştii, le simți ca pe ceva real. Claire ştie la ce mă refer, nu-i aşa Claire?

Se adresă gazdei sale zvâcnind uşor din umăr.

Claire Trent nu răspunse imediat. Era o mică serată la care participau: ea şi soțul, Violet Eversleigh, sir Alington West şi nepotul său, Dermot West, care era vechi prieten cu Jack Trent. Acesta din urmă, un bărbat mai masiv, cu un zâmbet amuzat, continuă ideea râzând condescendent.

— Violet! Cea mai bună prietenă a ta a murit într-un accident de

Agatha Christie

SEMNALUL ROŞU1

— Ce palpitant, exclamă drăguţa doamnă Eversleigh, făcându-şi mari ochii ei frumoşi, dar uşor distraţi. Se spune că femeile au un al şaselea simţ, credeţi că e adevărat, sir Alington?

Celebrul doctor de boli mentale zâmbi sardonic. Dispreţuia cu desăvârşire femeile drăguţe şi nătânge, precum cea care i se adresase – oaspete ca şi el în acea casă. Alington West era o autoritate incontestabilă în boli mentale şi era pe deplin conştient de poziţia şi rangul său. Un bărbat voinic, cam îngâmfat.

— Se spun multe prostii, doamnă Eversleigh, dar ce poate să însemne termenul – al şaselea simţ?

— Dumneavoastră, oamenii de ştiinţă, sunteţi întotdeauna atât de pretenţioşi. Totuşi este extraordinar cum de ţi se pare că ştii atât de bine unele lucruri câteodată – adică le ştii, le simţi ca pe ceva real. Claire ştie la ce mă refer, nu-i aşa Claire?

Se adresă gazdei sale zvâcnind uşor din umăr.

Claire Trent nu răspunse imediat. Era o mică serată la care participau: ea şi soţul, Violet Eversleigh, sir Alington West şi nepotul său, Dermot West, care era vechi prieten cu Jack Trent. Acesta din urmă, un bărbat mai masiv, cu un zâmbet amuzat, continuă ideea râzând condescendent.

— Violet! Cea mai bună prietenă a ta a murit într-un accident de cale ferată. De îndată îţi aminteşti că ai visat o

pisică neagră marţea trecută – uimitor, simţi tot timpul că ceva urmează să se întâmple!

— O, nu, Jack, amestecă premoniţiile cu intuiţia. Haideţi sir Alington, trebuie să recunoaşteţi că premoniţiile sunt adevărate!

— Poate într-o anumită măsură, încercă să-i facă pe plac, prudent, medicul. Dar la mijloc e foarte multă coincidenţă şi mai trebuie ţinut seama de tendinţa generală de a stoarce tot ce e senzaţional dintr-o întâmplare – trebuie să luaţi asta întotdeauna în considerare.

— Nu cred că avem de-a face cu astfel de lucruri ca premoniţiile, spuse deodată Claire Trent. Sau intuiţie, sau al şaselea simţ sau chestii de-astea despre care vorbim cu atâta uşurinţă. Trecem prin viaţă ca un tren care înaintează, prin întuneric, spre o destinaţie necunoscută.

— Nu e o comparaţie prea bună, doamnă Trent, opină Dermot West, ridicându-şi capul pentru prima dată ca să ia parte la discuţie. O strălucire curioasă apăru în ochii săi cenuşii care-i luminau cam ciudat faţa foarte bronzată. Aţi uitat semnalele, să ştiţi!

— Semnalele?

— Da, verde pentru „în regulă” şi roşu pentru „pericol”!

— Roşu pentru pericol! Ce palpitant! Exclamă Violet Eversleigh.

Dermot îşi luă privirea de la ea.

— E doar un mod de a-l descrie, bineînţeles. Pericol! Semnalul roşu! Atenţie!

Trent îl privi cu atenţie.

— Vorbeşti ca şi cum ai fi avut de-a face cu asta, Dermot, bătrâne!

— Chiar am avut.

— Pune-ne şi pe noi la curent.

— Pot să vă dau un exemplu. Când am fost în Mesopotamia, imediat după armistiţiu, am intrat într-o seară în cortul meu cu un sentiment ciudat. Pericol! Atenţie! N-aveam nici o idee despre ce era vorba. Am făcut

un tur al taberei, m-am învârtit aiurea, am luat toate măsurile de prevenire a unui atac din partea arabilor care ne erau ostili. După aceea m.-am întors în cortul meu. Cum am intrat, sentimentul de nelinişte a crescut în intensitate şi mai mult. Pericol! În cele din urmă,mi-am tras o pătură peste mine şi am dormit afară.

— Şi?

— În dimineaţa următoare când m-am dus în cort, primul lucru pe care l-am zărit a fost un cuţit mare, lung de vreo jumătate de metru, înfipt în patul meu de metal, exact unde ar fi trebuit să dorm. Şi curând am aflat ce se întâmplase – era vorba de unul dintre servitorii arabi. Fiul său fusese împuşcat pentru spionaj. Ce ai de spus despre asta, unchiule Alington, despre ceea ce aş numi un semnal roşu?

Specialistul zâmbi fără să dea un verdict.

— O poveste foarte interesantă, dragul meu Dermot.

— Dar una pe care s-o accepţi fără rezerve?

— Ba da, ba da, nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că ai avut o premoniţie a pericolului, aşa cum spui. Dar aş zice că asta este originea premoniţiei. Ţi s-a părut că vine din interiorul tău sub impulsul unei impresii exterioare. Dar, astăzi, considerăm că aproape totul provine din noi înşine – din subconştient.

— Dragul nostru subconştient dintotdeauna, exclamă Jack Trent. Azi e bun la toate!

Sir Alington continuă fără să ia în seamă observaţia.

— Mă gândesc că, printr-o privire sau expresie de pe faţa sa, arabul s-a trădat singur. Conştiinţa ta nu a remarcat şi nu a reţinut nimic, dar în subconştientul tău e altceva.

Acesta nu uită niciodată. Considerăm, totodată, că el poate raţiona şi deduce lucruri aproape independente de voinţa noastră conştientă. Aşadar, subconştientul tău a crezut că ar putea avea loc un atentat la viaţa ta şi a reuşit să-şi impună teama asupra conştientului tău.

— Recunosc că sună foarte convingător, spuse Dermot, zâmbind.

— Dar nu aşa de excitant, remarcă doamna Eversleigh.

— Mai e posibil ca să fi fost, fără să vrei, conştient de ura omului împotriva ta. Ceea ce, în vechime, se numea telepatie există, desigur, deşi legile care o guvernează scapă înţelegerii noastre.

— Aţi mai trăit lucruri de acest gen? Îl întrebă Claire pe Dermot.

— Da, dar nimic demn de reţinut; cred că ar putea fi explicate ca pure coincidenţe. Odată, am refuzat o invitaţie la o casă de ţară, fără alt motiv decât „semnalul roşu”. Locuinţa aceea a ars în timpul weekendului. Apropo, unchiule Alington, în acest caz unde a acţionat subconştientul?

— Mă tem că n-a fost nimic, îi răspunse Alington, zâmbind.

— Dar ne-ai oferit o explicaţie bună mai înainte. Haide, n-are rost să fii rezervat cu rudele apropiate.

— Ei bine, nepoate,îmi place să cred că ai refuzat invitaţia pentru simplul motiv că nu ai vrut să te duci şi, după incendiu, te-ai autosugestionat că ai fi prevăzut pericolul – explicaţie în care acum crezi.

— N-am nici o şansă, râse Dermot. Ai dreptate întotdeauna încât mă las păgubaş.

— Nu vă lăsaţi, domnule West, se repezi Violet Eversleigh. Cred în semnalul dumitale roşu. Ultima dată l-ai avut în Mesopotamia?

— Da… Până când…

— Poftim?

— Nimic.

Dermot tăcu. Cuvintele care îi stăteau pe limbă erau: „Până în seara asta”. Îi veniră deodată, exprimând un gând de care nu-şi dăduse seama în mod conştient, dar era convins că erau adevărate. Semnalul Roşu clipea în întuneric. Pericol! Pericol în preajmă!

Dar, de ce? Ce pericol ar putea fi aici? În casa prietenilor săi? Şi totuşi, exista tipul acela de ameninţare, îşi îndreptă privirea spre Claire Trent – tenul alb, siluetă subţire, părul

ei minunat, auriu. Pericolul persista de mai mult timp, dar nu ar fi crescut niciodată în intensitate. Deoarece Jack Trent era cel mai bun prieten, omul care-i salvase viaţa în Flandra şi fusese nominalizat pentru Crucea Victoriei. Băiat bun, Jack, unul dintre cei mai buni. Al naibii ghinion că o iubea pe soţia lui. Se gândea că o să-i treacă într-o zi. Un lucru nu te poate durea aşa la nesfârşit. Ar trebui să-i pună capăt – asta e, să-i pună capăt. Nu-şi închipuia ca ea să ghicească vreodată şi, chiar dacă şi-ar fi dat seama, nu s-ar îndrăgosti de el. Doar o statuie, una frumoasă, aurie, din fildeş şi coral roz… O jucărie pentru un rege, nu o femeie adevărată…

Claire… Chiar când îi repeta numele în sinea sa îl durea… Trebuie să termine cu povestea asta. Mai iubise femei… „Dar nu aşa!” îi şoptea ceva. „Nu aşa”. Ce să facă, asta era! Nici un pericol în această privinţă – îl durea sufletul, dar nu presimţea nimic rău. Nici vorbă de Semnalul Roşu. Acesta era pentru altceva.

Se uită la comeseni şi, pentru prima oară, îl izbi faptul că erau neobişnuit de puţini. Unchiul său, de exemplu, rareori îşi lua cina în oraş, dar cu atâţia convivi neprotocolari… Familia Trent nu-i erau prieteni vechi şi Dermot nu îşi dăduse seama până acum cât de bine îi cunoaşte.

Sigur, veniseră într-un anumit scop. Un medium foarte cunoscut urma să apară după cină pentru o seance. Sir Alington mărturisise că l-ar interesa oarecum spiritismul. Desigur, acesta era motivul pentru care se adunaseră.

Cuvântul îi rămase întipărit în minte. Un pretext. Şedinţa de spiritism era doar un pretext care să justifice prezenţa la cină a specialistului? Dacă aşa stăteau lucrurile, care era atunci adevăratul motiv al prezenţei sale aici? O mulţime de amănunte îi năvăliră în minte, fleacuri cărora nu le dăduse importanţă la timpul potrivit, sau, aşa cum s-ar fi exprimat unchiul său, neînregistrate de conştientul său.

Marele medic se uitase ciudat, foarte ciudat la Claire şi asta de mai multe ori. Părea că o studiază. Ea se simţea

stingherită sub greutatea privirii lui. Îşi strângea uşor pumnii. Era nervoasă, extrem de nervoasă şi ar fi putut fi înfricoşată? De ce să-i fie teamă?

Abandonându-şi brusc gândurile, se concentră asupra conversaţiei de la masă. Doamna Eversleigh îl determinase pe savant să vorbească despre profesia sa.

— Dragă doamnă, ce e nebunia?Cu cât studiem problema mai mult, cu atât mai greu ne dăm seama cum să procedăm. Toţi suntem decepţionaţi, într-o anumită măsură, în viaţă şi, când ajungem să ne credem ţarul Rusiei, suntem închişi sau păziţi. Dar e drum lung până acolo. În care loc anume să aşezăm o inscripţie care să sune aşa: „De partea asta, sănătoşi, de cealaltă parte, nebuni? Nu se poate aşa. Şi vă asigur că, dacă un individ, care suferă de pe urma unei adânci deznădejdi, nu suflă nici o vorbă despre ea, după toate probabilităţile, nu-l vom putea niciodată distinge de un om normal. Extraordinara normalitate a bolnavului este un subiect cât se poate de interesant.

Sir Alington sorbi din vin încântat şi se uită mulţumit în jur.

— Am auzit că sunt foarte vicleni, remarcă doamna Eversleigh.

— Nemaipomenit. Şi înnăbuşirea unei dezamăgiri deosebit de profunde are, foarte adesea, un efect dezastruos. Toate încercările de acest fel sunt periculoase – aşa ne-a învăţat psiho-analiza. Un om, care are o excentricitate nevinovată şi se poate lăsa amăgit de ea, rareori trece puntea în partea cealaltă. Dar, bărbatul – se opri – sau femeia, care după toate aparenţele, e perfect normal ar putea deveni, în realitate, o sursă gravă de pericol pentru colectivitate.

Privirea îi alunecă încet spre locul unde stătea Claire şi apoi sorbi încet din vin.

Pe Dermot îl străbătu un fior de groază. Asta vroia să zică? La asta făcea aluzie? Imposibil…

— Şi toate de la înnăbuşirea ta? Oftă doamna Eversleigh. Îmi dau seama că trebuie să avem mereu grijă să ne afişăm

personalitatea. Pericolele pe care le reprezintă unii sunt de speriat.

— Dragă doamnă Eversleigh, o întrerupse medicul, m-aţi înţeles greşit. Cauza nenorocirii se află în materia fizică a creierului, provenind câteodată de la un agent extern, precum o lovitură, alteori, din păcate, e congenitală.

— Ereditatea e atât de tristă, oftă doamna, ftizia şi celelalte…

— Tuberculoza nu este ereditară, o corectă sir Alington.

— Nu? Am crezut că da. Dar nebunia este! Ce groaznic! Şi mai ce?

— Guta, zâmbi sir Alington. Şi daltonismul, care este destul de interesant. Se transmite direct la bărbaţi, dar este latent la femei. Aşa că, în timp ce sunt mulţi bărbaţi daltonişti, ca o femeie să fie la fel trebuie să fi fost latent în mama ei şi prezent la tată – un caz destul de rar. Asta se numeşte ereditate determinată de sex.

— Ce interesant! Dar nebunia e altfel, nu-i aşa?

— Nebunia se transmite în mod egal la bărbaţi şi la femei, răspunse doctorul pe un ton grav.

Claire se ridică brusc, îşi împinse scaunul încât acesta se răsturnă. Era foarte palidă şi mâinile îi tremurau.

— Veniţi imediat, da? Doamna Thompson va fi aici în câteva minute.

— Un pahar de Porto şi vin imediat la tine, o asigură sir Alington. Doar pentru a vedea minunata iscusinţă a doamnei Thompson am fost invitat? Ha, ha! Nu că aş avea nevoie de vreun îndemn. Făcu o reverenţă.

Claire îi răspunse printr-un zâmbet şi părăsi camera, ţinând-o de umăr pe doamna Eversleigh.

— Mă tem că am spus nişte banalităţi, iartă-mă, dragul meu.

— Câtuşi de puţin, remarcă Trent într-o doară.

Arăta încordat şi preocupat. Pentru prima dată Dermot se simţi un intrus în casa prietenului său. Între cei doi exista un secret pe care nici măcar un prieten vechi nu avea voie

să-l cunoască. Şi totuşi, ce lucru fantastic şi incredibil! Peste ce o să dea? Doar un schimb de priviri şi nervozitatea unei femei.

Şi-au terminat vinul curând şi s-au îndreptat spre salon tocmai când doamna Thompson îşi făcu apariţia.

Mediumul era o femeie plinuţă de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o rochie de catifea lungă, cu o voce comună, cam puternică.

— Cred că n-am întârziat, doamnă Trent, spuse ea veselă. Aţi fixat pentru ora nouă, nu?

— Sunteţi foarte punctuală, doamnă Thompson, o întâmpină Claire, cu glasul ei dulce, uşor voalat. Acesta este micul nostru cerc de prieteni.

Nu s-au mai făcut alte prezentări, cum ar fi fost cazul. Mediumul îi cercetă pe toţi cu o privire pătrunzătoare de profesionistă.

— Sper să obţin rezultate bune, remarcă ea repezit. Dacă aţi şti cât de rău îmi face atunci când nu pot să dau satisfacţie, ca să zic aşa. Asta mă înnebuneşte. Shiromako (controlul meu japonez) se va descurca cu bine în seara asta. Mă simt splendid şi am refuzat să mănânc iepure preparat ca în Ţara Galilor, deşi îmi place pâinea prăjită cu brânză.

Dermot o asculta, pe jumătate amuzat, pe jumătate dispreţuitor. Ce prozaică era toată povestea! Poate că o judeca superficial? În fond, era natural – puterile cu care se lăudau mediumurile erau naturale, doar insuficient înţelese. Un mare chirurg poate să sufere de o indigestie în ajunul unei operaţii delicate. De ce nu i s-ar întâmpla acelaşi lucru doamnei Thompson.

Scaunele s-au aranjat în cerc, lămpile aduse la îndemână pentru a fi ridicate sau coborâte. Dermot observă că nu era vorba de teste sau ca sir Alington să fixeze condiţiile şedinţei. Nu, afacerea cu doamna Thompson era numai un subterfugiu. Sir Alington venise pentru un cu totul alt motiv.

Dermot îşi aminti că mama Clairei murise în străinătate. O moarte învăluită în mister… Ereditatea…

Cu o tresărire, încercă să se concentreze asupra celor ce se întâmplau în jurul său.

Se aşezară cu toţii şi stinseră luminile, cu excepţia unei veioze cu abajur roşu de pe o masă alăturată.

Pentru o clipă nu se auzi nimic în afara respiraţiei liniştite a mediumului. Treptat aceasta deveni tot mai precipitată. Brusc se auzi o lovitură din capătul îndepărtat al camerei care-l făcu pe Dermot să se cutremure. Se repetă acelaşi lucru în partea cealaltă. Apoi, bătăile crescură în intensitate. Se opriră şi un râs zgomotos şi batjocoritor răsună în încăpere. Linişte întreruptă de o voce cu totul diferită de cea a doamnei Thompson, piţigăiată, cu inflexiuni ciudate.

— Iată-mă, domnilor, daa, am sosit, doriţi să mă întrebaţi ceva?

— Cine eşti? Shiromako?

— Daa. Eu, Shiromako. Am murit demult. Lucrez. Sunt foarte fericit.

Urmară alte detalii despre viaţa lui Shiromako. Totul era banal şi neinteresant pentru că Dermot le mai auzise adesea mai înainte. Toţi erau fericiţi. Foarte fericiţi. Au fost aduse mesaje de la rude descrise vag, prezentarea fiind atât de nebuloasă încât se potrivea aproape oricui. O doamnă în vârstă, mama unuia prezent, luă cuvântul, împărtăşindu-le maxime extrase din cărţi cu un aer că le spune noutăţi, fără să aibă nici o legătură cu subiectul.

— Altcineva doreşte să intre acum, anunţă Shiromako. Are un mesaj foarte important pentru unul dintre domni.

Pauză şi apoi o altă voce care începu cu un chicotit răutăcios, demonic.

— Ha, ha! Ha, ha, ha! Mai bine nu te duce acasă. Mai bine nu te duce acasă. Ia-te după sfatul meu.

— Cu cine vorbeşti? Îl întrebă Trent.

— Cu unul dintre voi trei. Nu m-aş duce acasă dacă aş fi în locul lui. Pericol! Sânge! Nu prea mult sânge, dar suficient. Nu, nu te duce acasă. Vocea se pierdu. Nu te duce acasă!

Se stinse complet. Dermot simţi că-i fierbe sângele în vene. Era convins că avertismentul îl privea personal. Nu ştia cum, dar pericolul îl pândea în noaptea aceea.

Mediumul oftă şi apoi gemu. Începea să-şi revină. Aprinseră luminile şi îndată se ridică, clipind uşor.

— Merge, dragă? Sper că da.

— Foarte bine, mulţumesc doamnă Thompson.

— Îmi închipui că a fost Shiromako?

— Da, şi alţii.

Doamna Thompson căscă.

— Sunt terminată. Mă simt absolut epuizată. Te stoarce toată. Dar mă bucur că a fost o reuşită. M-am temut că s-ar putea să nu fie… M-am temut să nu se întâmple ceva neplăcut. În camera asta pluteşte un aer ciudat.

Privi peste umăr în dreapta şi în stânga şi se cutremură.

— Nu-mi place, rosti ea. V-a murit brusc o rudă în ultimul timp?

— Cum adică, de-ale noastre?

— Rude apropiate, prieteni dragi? Nu? Atunci, ca să fiu melodramatică, aş zice că moartea pluteşte în aer. Lăsaţi, e o prostie din partea mea. La revedere, doamnă Trent. Mă bucur că sunteţi satisfăcută.

Doamna Thompson în rochia ei de catifea îi părăsi grăbită.

— V-a interesat, sir Alington, murmură Claire.

— O seară cât se poate de interesantă, dragă doamnă. Mulţumiri pentru ocazia oferită. Vă urez noapte bună. Vă duceţi cu toţii la dans, nu-i aşa?

— Nu veniţi cu noi?

— Nu, nu. Mi-am făcut obiceiul să mă culc pe la unsprezece şi jumătate. Noapte bună. Noapte bună, doamnă Eversleigh. Ah! Dermot, aş vrea să schimb o vorbă cu tine. Poţi să vii cu mine acum? Îi găseşti pe ceilalţi mai târziu la „Grafton Gallerie”.

— Desigur, unchiule. Atunci ne întâlnim acolo, Trent.

Unchiul şi nepotul au schimbat doar câteva cuvinte în maşina care-i ducea în Harley Street. Sir Alington se scuză că l-a reţinut pe Dermot şi-l asigură că nu va întârzia decât câteva minute.

— Să te aştepte maşina, băiete? Îl întrebă când coborâră.

— Nu te formaliza, unchiule, o să iau un taxi.

— Foarte bine. Nu-mi place să-l ţin pe Charlson mai mult decât am nevoie. Noapte bună, Charlson. Unde dracu mi-am pus cheia?

Maşina se făcu nevăzută, în timp ce sir Alington rămase pe trepte căutându-se în zadar prin buzunare.

— Trebuie să o fi lăsat în cealaltă haină, spuse în cele din urmă. Vrei să suni? Cred că Johnson încă nu s-a culcat.

Imperturbabilul Johnson deschise într-adevăr uşa într-un minut.

— Nu ştiu unde mi-am lăsat cheia, Johnson, îi explică sir Alington. Adu două pahare cu whisky şi sifon în bibliotecă.

— Desigur, sir Alington.

Medicul intră în bibliotecă şi aprinse lumina. Îi făcu semn lui Dermot să închidă uşa după el.

— Nu o să te reţin mult, Dermot, dar vreau să-ţi spun ceva. Mă înşel sau chiar ai o anumită tendresse pentru doamna Jack Trent?

Dermot se înroşi ca un rac.

— Jack Trent este cel mai bun prieten al meu.

— Mă scuzi, dar ăsta nu este un răspuns. Vreau să-ţi reamintesc că părerile mele despre divorţ şi asemenea lucruri sunt foarte puritane şi asta pentru că eşti singura mea rudă apropiată şi unicul meu moştenitor.

— Nu se pune problema vreunui divorţ, răspunse Dermot supărat.

— Sigur că nu, pentru un motiv pe care îl înţeleg mai bine decât tine. Un motiv pe care nu ţi-l pot dezvălui, dar doresc totuşi să te avertizez că Claire Trent nu e pentru tine.

Tânărul îşi fixă privirea în cea a unchiului.

— Ba înţeleg şi, dă-mi voie să-ţi spun, chiar mai bine decât îţi închipui. Ştiu motivul pentru care ai venit la cină în seara asta.

— Serios? Medicul a tresărit surprins. De unde ai aflat?

— Să spunem că am ghicit. Am dreptate sau nu, dacă afirm că ai venit în calitate de profesionist?

Sir Alington începu să se plimbe prin cameră.

— Ai dreptate, Dermot. Sigur că eu n-aş fi putut să ţi-o spun, deşi mă tem că în curând toată lumea va afla.

Lui Dermot îi zvâcni inima.

— Vrei să spui că… Te-ai hotărât?

— Da, în familie, pe linie maternă, sunt nebuni. Un caz trist… Foarte trist.

— Nu-mi vine să cred.

— Aşa s-ar zice. Pentru un novice nu prea sunt semne aparte.

— Pentru un expert?

— Dovezile sunt concludente. Într-un asemenea caz, pacientul trebuie pus sub supraveghere cât mai curând posibil.

— Dumnezeule! Şuieră Dermot. Dar nu poţi să închizi pe cineva degeaba.

— Dragă Dermot, pacienţii sunt puşi sub observaţie când prezenţa lor în stare liberă reprezintă un pericol pentru comunitate. Un pericol foarte grav. După toate probabilităţile, o anumită formă de manie ucigaşă. Aşa s-a întâmplat în cazul mamei.

Dermot se întoarse cu un geamăt, îngropându-şi faţa în mâini. Claire… Claire cea bălaie şi diafană!

— În aceste împrejurări, continuă consolator medicul, mă simt obligat să te pun în gardă.

— Claire, murmură Dremot, biata mea Claire.

— Da, aşa e, trebuie cu toţii să o compătimim.

Deodată Dermot îşi ridică privirea.

— Nu cred.

— Poftim?

— Nu cred. Doctorii greşesc câteodată. Toată lumea ştie asta. Ei ţin întotdeauna la specialitatea lor.

— Dragă Dermot, îl mustră sir Alington.

— Nu cred şi basta. Şi chiar dacă e aşa, nu-mi pasă. O iubesc pe Claire. Dacă vine cu mine o duc departe, cât se poate de departe de medici tipicari. O să am grijă de ea, o s-o protejez, o s-o înconjor cu dragostea mea.

— Să nu faci aşa ceva. Ce ai înnebunit?

Dermot râse plin de dispreţ.

— Uite cine vorbeşte.

— Stai, Dermot. Sir Alington se înroşise din cauza furiei pe care încerca să şi-o controleze. Dacă faci asta – un lucru atât de ruşinos – s-a sfârşit. Îţi retrag renta şi întocmesc un nou testament prin care îmi las toată averea mai multor spitale.

— Fă ce-ţi place cu banii tăi ai dracului, spuse Dermot printre dinţi. Vreau să fie a mea femeia pe care o iubesc.

— O femeie care…

— Să nu spui nici un cuvânt împotriva ei că, pe onoarea mea, te omor! Strigă Dermot.

Un uşor clinchet de pahare îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Înfierbântaţi de ceartă, nu-l auziseră pe Johnson care intrase cu o tavă. Ca un bun servitor, faţa sa era imperturbabilă, dar Dermot se întrebă cât de mult surprinsese din discuţie.

— E în regulă Johnson, spuse sir Alington politicos. Poţi să te duci la culcare.

— Mulţumesc, sir. Noapte bună, sir.

Johnson se retrase.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt. Întreruperea de o clipă potolise furtuna.

— Unchiule, începu Dermot, nu ţi-aş fi vorbit niciodată aşa. Îmi dau seama că, din punctul tău de vedere, ai perfectă dreptate. Dar o iubesc pe Claire Trent de mult timp. Faptul că Jack Trent este cel mai bun prieten al meu m-a împiedicat până acum să-i mărturisesc dragostea mea

Clairei. Dar, în împrejurările actuale, faptul nu mai contează. Ideea că anumite probleme financiare ar putea să-mi abată gândul de la ea este absurdă. Cred că amândoi am spus ce aveam pe suflet. Noapte bună!

— Dermot…

— Zău că nu are rost să ne mai certăm. Noapte bună, unchiule Alington. Îmi pare rău, dar asta este.

Ieşi iute, închizând uşa după el. În hol era întuneric, îl traversă, deschise uşa de la intrare şi-o trânti.

Un taxi tocmai lăsase un client în faţa unei case din apropiere, aşa încât Dermot îl strigă şi se îndreptă spre „Grafton Galleries”.

Rămase în uşa sălii de bal uluit, simţind cum i se învârte capul. Muzica de jazz, femeile zâmbitoare… Parcă păşise într-o altă lume.

Oare visase? Imposibil ca acea conversaţie neplăcută cu unchiul său să fi avut loc cu adevărat. Claire plutea ca un crin în rochia ei albă cu fire argintii care îi sublinia trupul mlădios. Îi zâmbea cu faţa ei calmă şi senină. Cu siguranţă, totul fusese doar un vis.

Dansul se opri. De îndată se apropie de el zâmbitoare. Ca în vis o invită la dans. Era în braţele lui acum şi melodiile languroase începură din nou.

O simţi cum tremură uşor.

— Obosită? Vrei să ne oprim?

— Dacă nu te superi, putem merge undeva unde să stăm de vorbă? Vreau să-ţi spun ceva.

— Nu era un vis. Reveni brusc la realitate. I se păruse faţa ei calmă şi senină? Era îngrijorată, înfricoşată. Cât de multe ştia ea?

Găsi un colţ liniştit şi se aşezară unul lângă celălalt.

— Aşadar, începu el luându-şi un aer degajat, ziceai că vrei să-mi spui ceva?

— Da. Îşi lăsă privirea în jos. Frământa nervoasă marginea rochiei. E cam dificil.

— Spune-mi, Claire!

— Uite ce e: Vreau ca tu să pleci pentru un timp.

Fu uimit. La orice s-ar fi aşteptat, numai la asta nu.

— Vrei să plec? De ce?

— Ei bine să fim cinstiţi, nu-i aşa. Ştiu că eşti un… Un gentleman şi prietenul meu. Vreau să pleci pentru că eu… Eu m-am îndrăgostit de tine.

— Claire!

— Cuvintele ei îl lăsară mut.

— Te rog să nu-ţi închipui că sunt atât de plină de mine ca să-mi imaginez că tu… Că tu vei putea să te îndrăgosteşti vreodată de mine. Numai că eu nu sunt foarte fericită şi… ar fi mai bine ca tu să pleci.

— Claire nu-ţi dai seama că te iubesc… Că te iubesc încă de când te-am întâlnit prima dată?

Ea îl privi surprinsă.

— Mă iubeşti? Mă iubeşti de mult timp?

— De la început.

— O! Strigă ea. De ce nu mi-ai spus? Atunci, când aş fi putut veni la tine! De ce îmi spui acum când e prea târziu? Nu, sunt nebună, nu ştiu ce spun. N-aş fi putut niciodată veni la tine.

— Claire, ce vrei să spui prin „acum când e prea târziu”? Din cauza unchiului meu? Pentru că el ştie? Pentru ceea ce crede el?

Ea dădu din cap tăcută, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe faţă.

— Ascultă, Claire, nu crede lucrurile astea. Nu te mai gândi la ele. Mai bine vino cu mine. Să mergem în sudul Pacificului, în insulele de smarald. Vei fi fericită acolo şi eu te voi îngriji… Te voi feri de toate.

O luă în braţe, o strânse la pieptul lui şi o simţi cum tremură la atingerea sa. Apoi, deodată, se smulse.

— Nu, te rog. Nu-ţi dai seama? Acum n-aş putea. Ar fu urât, urât, urât. Tot timpul am dorit să fie bine şi acum ar fi atât de urât.

El ezită, fără să o înţeleagă. Ea îl privea rugător.

— Te rog, repetă ea, vreau să mă port bine…

Fără un cuvânt, Dermot se ridică şi o părăsi. Pentru o clipă simţise că cuvintele ei îl atinseră şi îl răniseră fără putinţă de întoarcere. Îşi luă pălăria şi haina şi se trezi faţă în faţă cu Trent.

— Helo, Dermot, pleci devreme.

— Da, nu sunt dispus să dansez în seara asta.

— Este o noapte nenorocită, spuse Trent posomorât. Dar tu nu ştii câte am pe cap.

Dermot fu cuprins de nelinişte la gândul că Trent ar putea începe să i se confeseze. Nu, orice, numai asta nu!

— Pe curând. Mă grăbesc spre casă.

— Ei, nu mai spune, spre casă? Dar avertismentul spiritelor?

— Îmi asum tot riscul. Noapte bună, Jack!

Apartamentul lui Dermot se afla în apropiere. O luă pe jos, simţind nevoia ca aerul rece al nopţii să-i liniştească mintea înfierbântată.

Deschise cu cheia sa şi aprinse lumina în dormitor.

Şi deodată, pentru a doua oară în noaptea aceea, sentimentul pe care îl numise Semnalul Roşu îl copleşi. Era atât de puternic încât, pentru o clipă, i-o şterse şi pe Claire din minte.

Pericol! Se afla în pericol. Chiar în acest moment, chiar în această cameră era în pericol.

Încercă în zadar să facă haz ca să se elibereze de teamă. Poate că eforturile sale nu erau suficiente. Până atunci, Semnalul Roşu îl avertizase din timp să evite dezastrul. Zâmbind puţin de propria sa superstiţie, cercetă cu grijă apartamentul. Vreun răufăcător intrase şi stătea la pândă. Dar cercetările sale nu-l conduseră la nici un rezultat. Servitorul său, Milson, avea liber şi în locuinţă nu era absolut nimeni.

Se reîntoarse în dormitor şi se dezbrăcă încet, încruntându-se. Simţul pericolului devenise acut. Se duse spre un sertar să ia o batistă şi, deodată, încremeni. O

ridicătură neobişnuită se profila în mijlocul sertarului – ceva tare.

Cu degetele tremurânde dădu la o parte batistele şi scoase obiectul ascuns sub ele. Era un revolver.

Uluit peste măsură, Dermot îl examină cu atenţie. Era un tip oarecum necunoscut din care se trăsese recent un glonţ. Nu ştia ce să înţeleagă. Cineva îl pusese în sertar chiar în seara aceea. Nu fusese acolo când se îmbrăcase pentru cină – absolut sigur.

Era pe punctul de a-l pune înapoi în sertar, când tresări la auzul soneriei. Suna prelung, neobişnuit de tare în liniştea apartamentului.

Cine putea să fie la uşă la ora asta? Un singur răspuns îi venea la întrebare – un răspuns instinctiv şi persistent: „pericol, pericol, pericol…”

Mânat de un instinct de care nu-şi dădea prea bine seama, Dermot stinse lumina, îşi puse un pardesiu care stătea pe un scaun şi deschise uşa.

Afară se aflau doi bărbaţi. În spatele lor, Dermot observă o uniformă albastră. Un poliţist!

— Domnul West? Întrebă cel din faţă.

Lui Dermot i se păru că trecură veacuri până se auzi răspunzând. De fapt, numai după câteva secunde, imitându-şi servitorul, spuse cu vocea ternă a acestuia:

— Domnul West încă nu s-a întors. Ce doriţi de la domnia sa la această oră din noapte?

— Nu s-a întors, da? Foarte bine, atunci intrăm şi-l aşteptăm.

— Nu, nu aveţi voie.

— Uite ce e, bătrâne, eu sunt inspectorul Verrall de la Scotland Yard şi am un mandat de arestare pentru stăpânul tău. Poţi să-l vezi dacă vrei.

Dermot citi documentul respectiv, sau se prefăcu întrebând pe un ton slab:

— Pentru ce? Ce a făcut?

— Crimă. Sir Alington West din Harley Street.

Cu capul vâjâind, Dermot se dădu la o parte din calea redutabililor săi vizitatori. Intră în salon şi aprinse lumina. Inspectorul îl urmă.

— Caută peste tot, îi spuse acesta celuilalt individ, după care se întoarse spre Dermot.

— Tu stai aici, bătrâne. Să n-o ştergi să-ţi pui în gardă stăpânul. Apropo cum te cheamă?

— Milson, sir.

— La ce oră crezi că se întoarce stăpânul tău, Milson?

— Nu ştiu, sir, cred că s-a dus la dans. La „Grafton Galleries”.

— A plecat de acolo acum aproape o oră. Sigur nu s-a întors aici?

— Nu cred, sir. L-aş fi auzit intrând.

— În acest moment, cel de-al doilea individ se întoarse din camera alăturată. Ţinea un revolver. I-l întinse emoţionat inspectorului. O expresie de satisfacţie se aşternu pe faţa acestuia.

— Asta rezolvă totul, remarcă el. Trebuie să fi intrat şi să fi ieşit fără să-l auzi. Au pus laba pe el până acum. Mai bine plec. Cawley rămâi aici în cazul în care se întoarce şi supraveghează-l pe tipul ăsta. Ar putea şti mai multe despre stăpânul său decât ne-a spus. Inspectorul se grăbi să plece. Dermot încercă să afle amănunte despre crimă de la Cawley care era dispus să trăncănească.

— Un caz cât se poate de clar, afirmă el sentenţios. Crima a fost descoperită aproape imediat. Johnson, servitorul, tocmai se dusese la culcare, când i s-a părut că aude o împuşcătură; atunci a coborât. L-a găsit pe sir Alington mort, împuşcat în inimă. Ne-a sunat de îndată, am descins şi ne-a spus varianta sa.

— Asta înseamnă un caz cât se poate de clar? Se aventură Dermot.

— Absolut. Acest tânăr West a venit cu unchiul său şi se certau când Johnson a adus băutura. Bătrânul amenința că va face un nou testament şi stăpânul tău spunea că o să-l

împuşte. Cinci minute mai târziu s-a auzit împuşcătura. Cât se poate de clar. Ce tânăr nărod!

Cât se poate de clar. Dermot îşi auzi inima bătând să-i spargă pieptul, când îşi dădu seama cât de copleşitoare erau probele împotriva sa. Pericol, într-adevăr, un pericol îngrozitor! Şi nici o ieşire în afara fugii. Îşi puse mintea la contribuţie. Imediat se oferi să facă o ceaşcă cu ceai. Cawley acceptă bucuros. Cercetase deja apartamentul şi ştia că nu există o ieşire de serviciu.

Îi permise lui Dermot să plece la bucătărie. Îndată puse ceainicul pe foc şi aşează ceştile pe farfuriuţe, făcând zgomot. Apoi se repezi la fereastră şi o ridică. Apartamentul se găsea la etajul al doilea şi în dreptul ferestrei se afla un mic lift metalic folosit de negustori.

Dermot ieşi pe fereastră şi coborî urgent pe cablul de oţel. Îi tăie mâinile, făcându-le să sângereze dar, disperat, nu-i dădu drumul. După câteva minute se apropie cu grijă de capătul străzii. Când să dea colţul se izbi de un om care se afla pe stradă. Spre marea sa uimire, îl recunoscu pe Jack Trent. Acesta era la curent cu pericolul care îl ameninţa.

— Dumnezeule, Dermot! Repede, nu mai pierde timpul pe aici.

Luându-l de braţ, îl duse pe o străduţă, apoi pe alta. Opriră un taxi şi săriră în el, Trent dându-i omului propria sa adresă.

— Deocamdată, e cel mai sigur loc. Acolo putem hotărî ce să facem ca să-i inducem în eroare pe proştii ăia. Am venit sperând să te avertizez înainte ca poliţia să ajungă la tine, dar am întârziat.

— Nici n-am ştiut că ai auzit de ea. Jack doar nu crezi…!

— Sigur că nu, băiete, nici nu mă gândesc. Te cunosc prea bine. Totuşi e o treabă afurisit de urâtă, pentru tine. Au venit să pună întrebări – la ce oră ai ajuns la „Grafton Galleries”, când ai plecat etc. Dermot, cine i-ar fi putut veni de hac bătrânului?

— Nu-mi dau seama. Cred că cel care a făcut-o a pus revolverul în sertarul meu. Trebuie să ne fi urmărit îndeaproape.

— Afacerea cu şedinţa aceea a fost a naibii de nostimă. „Nu mergeţi acasă”. Era dedicată bietului bătrân West. Uite, el s-a dus acasă şi a fost împuşcat.

— Mi se aplică şi mie, spuse Dermot. M-am dus acasă, am găsit un revolver implantat şi un inspector de poliţie.

— Sper să nu fie valabil şi pentru mine, spuse Trent. Am ajuns.

Plăti taxiul, deschise uşa cu cheia sa şi îl conduse pe Dermot sus pe scări, în vizuina sa, care era o cămăruţă la primul etaj. Dermot intră, în timp ce Trent aprinse lumina şi păşi şi el înăuntru.

— Aici eşti în siguranţă pentru moment, sublinie el. Hai să ne sfătuim ce e mai bine să facem.

— Am fost un idiot, spuse Dermot deodată. Ar fi trebuit să mă predau. Acum văd lucrurile mai clar. Totul este o lucrătură. De ce dracu râzi?

Căci Trent se lăsase pe spate în scaun şi se scutura de râs. Era ceva oribil în hohotitul său – ceva oribil la acest om. Şi avea o luminiţă curioasă în ochi.

— O lucrătură a naibii de inteligentă,şuieră el. Dermot, băiete, s-a terminat cu tine.

Trase telefonul spre el.

— Ce vrei să faci? Întrebă Dermot.

— Să sun la Scotland Yard. Să le spun că pasărea lor e aici, închisă în siguranţă. Da, am închis uşa când am intrat şi cheia este în buzunarul meu. N-are rost să te uiţi la cealaltă uşă din spatele meu. Ea duce în camera Clairei, care o încuie întotdeauna pe dinăuntru. Se teme de mine, să ştii. Se teme de mine de mult timp. Întotdeauna ştie când mă gândesc la cuţitul acela – un cuţit lung, ascuţit. Nu, să nu…

Dermot era pe punctul de a se repezi la el, când Trent scoase deodată un revolver uriaş.

— Ăsta-i al doilea, chicoti Trent. Pe primul l-am pus în sertarul tău, după ce l-am împuşcat pe bătrânul West cu el. De ce te uiţi peste capul meu? La uşa aia? N-are nici un rost, chiar dacă Claire ar deschide-o… Şi ar face-o pentru tine… Dar te-aş împuşca înainte ca să ajungi acolo. Nu în inimă, nu ca să te omor, doar într-un picior, ca să nu poţi să te mişti. Ştii că sunt un bun trăgător. Ţi-am salvat viaţa odată. Mai mult ca să mă distrez. Nu, nu, vreau să fii spânzurat, da, spânzurat. Nu pentru tine am pregătit cuţitul. E pentru Claire, drăguţa Claire, aşa albă şi delicată. Bătrânul West ştia. De aceea a venit aici în seara asta – să vadă dacă sunt nebun sau nu. Vroia să mă închidă ca să nu ajung la Claire cu cuţitul meu. Am fost foarte viclean. Am luat legătura lui de chei ca şi pe a ta. M-am strecurat de la dans de îndată ce-am ajuns acolo. Te-am văzut ieşind din casa lui şi atunci am intrat. L-am împuşcat şi am plecat imediat. Apoi m-am dus la tine acasă şi am lăsat revolverul. M-am întors la „Grafton Galleries” aproape în acelaşi timp cu tine şi ţi-am pus cheile în buzunarul de la haină când mi-am luat la revedere de la tine. Nu-mi pasă că-ţi spun toate astea. Nu ne aude nimeni şi când o să atârni în ştreang aş vrea să ştii că eu ţi-am făcut-o… Doamne, ce-mi vine să râd! La ce te gândeşti? La ce dracu te uiţi?

— Mă gândesc la nişte cuvinte pe care tocmai le-ai pronunţat. Ai fi făcut mai bine, Trent, să nu vii acasă.

— Cum adică?

— Uită-te în spatele tău! Trent se răsuci. În pragul camerei vecine se aflau Claire şi inspectorul Verrall…

Trent acţiona rapid. Se auzi o singură împuşcătură, care nimeri la ţintă. El căzu peste masă. Inspectorul se repezi spre el, în timp ce Dermot o privea pe Claire ca în vis. Gânduri disparate îi treceau prin minte. Unchiul său – cearta lor – colosala neînţelegere – legile privind divorţul în Anglia care n-ar fi eliberat-o niciodată pe Claire de un soţ nebun – „trebuie cu toţii să avem milă de ea” – aranjamentul dintre ea şi sir Alington pe care vicleanul

Trent îl înţelesese – cuvintele ei disperate: „urât, urât, urât”! Da, dar acum…

Inspectorul se ridică.

— Mort, spuse el vexat.

— Da, se auzi Dermot vorbind. A fost întotdeauna un bun trăgător…

SFÂRŞIT

1 titlul original: „The Red Signal”; publicat în „Grand Magazine” în 1924.